

Εφηβεία: ένα βήμα πριν την ενηλικίωση!

Η εφηβεία αποτελεί μία πολύ σημαντική μετάβαση από την παιδική ηλικία στην ενηλικίωση. Με άλλα λόγια, η εφηβεία χαρακτηρίζεται από την ανάπτυξη των δευτερογενών γνωρισμάτων του φύλου και την πορεία προς την πλήρη διαμόρφωση της προσωπικότητας του ατόμου και την ωριμότητα. Συνήθως, εμφανίζεται μετά το τέλος του Δημοτικού και λήγει λίγο πριν τα είκοσι χρόνια.

Κατά την περίοδο της εφηβείας, ο έφηβος θέλει να ανεξαρτητοποιηθεί από την οικογένειά του, καθώς και να περνά περισσότερο χρόνο με τους συνομήλικους φίλους του. Κατ' αυτόν τον τρόπο κοινωνικοποιείται βγαίνοντας βόλτα, διασκεδάζοντας και συζητώντας με αυτούς για θέματα του κοινού ενδιαφέροντος τους. Αυτό είναι λογικό, καθώς οι έφηβοι έχουν ανάγκη να εμπιστεύονται τα μυστικά τους σε ανθρώπους που θεωρούν πολύ κοντινούς τους και της ίδιας ηλικίας, διότι οι τελευταίοι μπορούν να τους καταλάβουν ευκολότερα σε σχέση με τους γονείς τους.

Στη φάση της εφηβείας παρουσιάζονται, όμως, αρκετά συχνά και ορισμένα ψυχολογικά προβλήματα, όπως για παράδειγμα κάποια μορφή κατάθλιψης. Υπάρχουν φορές που ο έφηβος μαλώνει με τους γονείς του, ακόμη

και για ασήμαντα θέματα, λόγω των ορμονικών μεταβολών στον οργανισμό του. Για αυτόν τον λόγο, οι γονείς πρέπει να στέκονται δίπλα στα παιδιά τους και να τα ενθαρρύνουν σε όποιες δυσκολίες ενδέχεται να αντιμετωπίσουν, όπως είναι για παράδειγμα οι τσακωμοί με τους φίλους τους, η έλλειψη συγκέντρωσης ή η τυχόν κακή βαθμολογία στο σχολείο. Η προσοχή από τους μεγαλύτερους πρέπει να είναι διπλή, ιδιαίτερα όταν πρόκειται για μονογονεϊκή οικογένεια.

Ο έφηβος ίσως αμφισβητεί τους μεγαλύτερους ή παρουσιάζει θυμό, οργή, αγανάκτηση και άλλα έντονα συναισθήματα απέναντί τους. Μ' αυτόν τον τρόπο νιώθει ότι επαναστατεί και αντιστέκεται στις δικές τους ιδέες. Αυτό είναι φυσιολογικό έως έναν συγκεκριμένο βαθμό. Μπορεί, όμως, αυτή η επιθετική συμπεριφορά να οδηγήσει σε συνεχείς συγκρούσεις με τους γονείς ή και με τα άλλα αδέρφια. Στις παραπάνω περιπτώσεις, προτείνεται πάντοτε η ήπια αντιμετώπιση του παιδιού από τον πατέρα του, τη μητέρα του και γενικά από όλη την οικογένεια, καθώς και, αν χρειαστεί, η συμβουλή ενός ειδικού.

Συμπερασματικά, ο έφηβος καταπολεμά τις παραδοσιακές αξίες, αλλά και έχει ανάγκη από πρότυπα συμπεριφοράς πιστεύοντας τυφλά σε νέες αυθεντίες. Αμφισβητεί την προστατευτικότητα των γονέων του και είναι πιθανό να τους κατηγορεί για αδιαφορία. Έχει ανάγκη από την παρουσία ανθρώπων γύρω του, αλλά και πολύ συχνά οδηγείται στη μοναξιά, ώστε να αναπτύξει ήρεμα την προσωπικότητά του.

Γιώργος Αυγερίκος,

B1' Γυμνασίου